

Tolv unga pianister spelade 14 av Claude Debussys senare pianoverk den första festivaldagen.

Inte bara månljus...

2018 är det många stora kvinnor och män som uppmärksammas, antingen för att det är 100 år sedan de föddes eller för att det är 100 år sedan de dog. Den franske impressionisten Claude Debussy hör till de senare, och under den sista helgen i september uppmärksammades han med en tre dagar lång pianofestival arrangerad av Piano Visions.

Piano Visions är en förening grundad av pianoprofessorn Stefan Bojsten på Kungliga Musikhögskolan, och pianisten m.m. Johan Sandback, och man arrangerar sedan 2014 konserter med svenska och internationella pianister i Stockholm, Flen och Boden och evenemang och workshops för ungdomar och barn. Dock inte den här gången...

Debussyfestivalen började nämligen i Kungasalen, den största konsertsalen på Musikhögskolan i Stockholm, där akustiken är perfekt för piano. Programmet presenterades av Stefan Bojsten och upptogs av Debussys tolv etyder från 1915. De är basera-

de på dominerande intervaller som "terser", "kvarter", "sexter" men också på sådant som "kromatiska rörelser", "ornament" och "repeterade toner". Dessutom framfördes två stycken ur samlingen "Préludes 2" från 1913 inklusive den explosiva "Feux d'artifice", som fick avsluta den första konserten liksom så småningom hela festivalen. Alla de 12 artisterna den första dagen var unga pianister, och som vanligt kunde man konstatera att dagens ungdom på musikhögskolenivå är tekniskt mycket driven, man hörde inte många felslag och alla framförandena var absolut av mycket hög klass.

Resten av festivalen försiggick i Eric Ericsonhallen på Skeppsholmen strax bredvid Moderna museet. Med undantag för 15-åringen Adam Jonströmer och den likaledes unge Max Brynolf satt det den andra dagen väl-etablerade musiker vid pianot, Georg Öquist, Katarina Ström-Harg, Stefan Bojsten, Asuka Nakamura, Hans Pålsson, Inese Klotina och jazzpianisten Adam Forkelid, som utförde en improvisation "I Debussys klangvärld". Dessutom höll musikjournalisten Martin Nyström ett föredrag om Debussy. Musiken

Fortsätter på nästa sida ↓

Martin Nyström, musikjournalist i Dagens Nyheter, berättade om Claude Debussy och hans betydelse för musiken efter honom.

Stefan Bojsten framträdde både som presentatör, artist och var dessutom en av arrangörerna.

På sin mästartkurs instruerade Paul Roberts bland annat Astri Aareskjöld om hur hon skulle spela den kända "Flickan med lindhåret".

var annars hämtad ur Debussys tidigare produktion mellan 1880 och 1901 och innehöll sådana kända stycken som "Arabesque" nr 1, "Rêverie" och tio andra pianokompositioner.

Den tredje dagen, söndagen den 30 september, var en heldag och inleddes redan klockan 11 med en mästartklass ledd av debussyspecialisten, britten Paul Roberts, som gick igenom tre av Debussys pianostycken, "Claire de lune" med David Sundberg, "La fille aux cheveux de lin" med Astri Aareskjöld och "Cloches à travers les feuilles" med Matilda Lindholm.

Resten av dagen upptogs av en fyrdelad konsert, som inleddes inte med piano utan av gamelanensemblen "Gongbron" från Rönninge söder om Stockholm. Man ville nämligen ge ett exempel på sådan gamelanmusik, som inspirerade Debussy mycket, sedan han hört den på Parisutställningen 1889, och kom att påverka hans skapande starkt. Under rubriken "Klangpoeten och stilbildaren 1902–1917" framförde, med ett par unga undantag, väletablerade pianister, däribland Paul Roberts, Debussys resterande pianoverk.

Så hur många gånger i livet får man tillfälle att höra Debussys alla kompositioner framförda av förstklassiga pianister? På så sätt blev ju detta ett fantastiskt tillfälle för publiken. Det var bara ett fel: det blev för mycket!

Den som gick till Eric Ericsonhallen (som visade sig ha betydligt bättre pianoakustik än man kunde ha anat) för att vara med om allt från Paul Roberts mästartkurs till Roland Pöntinens fyrverkerisprakande festivalfinal-

Gamelanensemblen Gongbron spelade på sina vackra och exotiskt klingande indonesiska instrument.

stycke "Feux d'artifice" (än en gång) blev matad med impressionistiska pianotoner i över nio timmar, om man räknar in pauserna, och även den mest hängivne musikälskare torde nog ha svårt att ta in allt detta under en så koncentrerad tid.

Festivalen var mycket ambitiöst genomförd, men hade man behövt framföra alla Debussys pianoverk? Nej, en modell kunde ha varit att framföra ett genomtänkt urval av hans kompositioner för att visa olika sidor av hans konstnärskap, och begränsa konserttiden. En annan möjlighet hade varit att sprida ut konserterna under flera dagar, kanske under två helger fredag–söndag. Möjligen hade detta senare tilltalat arrangörerna mest,

för en baktanke med den här festivalen måste ha varit dels att visa upp några av de mest avancerade musikhögskoleeleverna, dels att ge många av de yrkesverksamma pianisterna spelengagemang, ett vällovligt syfte förstås, men man måste nog också se det ur publikens synvinkel.

**CALLE FRIEDNER
TEXT OCH FOTO**